

[Axel Kristensen.]

medlemmer og dermed offentligheden får mere indleven i, hvad der foregår, hvad de kan vente sig, og hvilke økonomiske konsekvenser det kan få, og således at tinget ikke bliver stillet i en tvangssituation, når tingene faktisk er afgjort. Det kunne jo være, at man her i tinget ønskede at øve indflydelse på, hvorledes det skal ske.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Hr. Axel Kristensen har kendt mig i så mange år, at hr. Axel Kristensen må vide, at jeg aldrig er tilbageholdende med at give oplysninger. Der har jo også jævnlig igennem de senere år været etableret sammenkomster, eller hvad man vil kalde det, hvor jeg over for de folketingsmedlemmer, som særlig har interesser ude på Amager, har redegjort for, hvordan tingene lå. Jeg skulle heller ikke have noget som helst imod at give en redegørelse her, hvis ikke jeg var i den situation, at jeg faktisk ikke er i stand til at kunne sige noget afgørende, fordi det, som det fremgik af mine bemærkninger før, ligger sådan, at man ikke har taget noget endeligt standpunkt til, hvor den nye bane skal bygges, det er på undersøgelsesstadiet i øjeblikket. Jeg sagde jo før, at man undersøgte, om man kunne bygge ud i vandet for derved at skærme eventuelle arealer, der skulle stilles til rådighed ud over dem, der er i lufthavnen.

Så længe man på et område som dette befinder sig på så usikker grund, vil jeg finde det kedeligt at skulle give en redegørelse over for tinget, men jeg vil selvfølgelig gerne tilbyde, så snart som der måtte foreligge muligheder for virkelig at sige noget bestemt om fremtiden, at være til rådighed med at give en sådan redegørelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Gottschalck-Hansen* til finansministeren:

„Agter ministeren at fremsætte forslag til lov om ændring i loven om gave- og arveafgift, således at arveafgiften af fast ejendom indtil udgangen af finansåret 1966-67 beregnes på grundlag af den 12. alm. vurdering?“

Gottschalck-Hansen: Da venstre og det konservative folkeparti i fjor fremsatte

forslag til folketingsbeslutning, der skulle opfordre regeringen til at fremsætte et lovforslag, der afbødede de urimelige følgevirkninger af den 13. almindelige vurdering, rejste jeg under udvalgsarbejdet det spørgsmål, om man ikke også burde se på de urimelige følgevirkninger, der kunne ramme arveafgiften af fast ejendom. Den daværende finansminister hr. Poul Hansen lovede, han ville se på sagen. Det var mit indtryk, at den daværende finansminister var indforstået med, at der var et problem, men jeg må sige, at der blev ikke på nogen måde givet tilsagn fra hr. Poul Hansen om, at der ville komme et initiativ fra regeringens side med hensyn til arveafgiften.

Jeg mener, at det vil være rimeligt, om man nu, hvor den 13. alm. vurdering er en kendsgerning, virkelig fik foretaget en ændring, således at arveafgiften indtil udgangen af finansåret 1966-67 blev beregnet på grundlag af den 12. alm. vurdering. Når jeg har taget dette begrænsningsåremål, er det, fordi det jo er en kendsgerning, at vi i det kommende år vil blive stillet over for arbejdet med en hel skatteomlægning her i folketinget, med alle partier medvirkende til en ændring af beskatningsformen, og derunder vil jeg betragte det som givet at man også vil ændre arveafgiften.

Selv om man ikke direkte kan sige, at arveafgiftsloven er en skattelov, så er arveafgift nu engang en afgift, der erlægges til staten, og arveafgiften af fast ejendom er altså en form for ejendomsskat.

Det er nødvendigt, at man tager begge problemer op, for hvis man kan vente den samme procentuelle stigning i ejendomsværdierne ved den 14. alm. vurdering i 1969 og yderligere en tilsvarende procentuel opskrivning af værdierne ved den 15. alm. vurdering i 1973, vil det simpelt hen blive således, at man udelukker enhver form for ejendomsovertagelse ved generationsskifte, og jeg nærer ikke tvivl om, at alle partier vil være sindet at foretage en ændring, for så vidt angår de fremtidige vurderinger,

Med hensyn til mit spørgsmål er det kun et begrænset antal borgere, der har interesse i det, men også dem skal der da ske ret og skel; der kan ikke blive tale om noget stort provenutab for staten, og da man på anden vis ved en flertalsbeslutning her i det høje ting dels har — det var vi alle enige om —